

Kvarterarrest, vil kunne give et Exempel derpaa. Jeg tillod mig igaar nærmere at motivere det; støttet til Subordinationsanordningen af 27de April 1792, men jeg skal til yderligere Oplysning meddele et Citat af Veterens Haandbog i den militære Ret, hvor det angaaende Afsoningen af simpel Arrest for Officerer hedder: „Denne er enten Stuearrest, som udfoldes i den Skyldiges Kvarter, eller Bagtarrest, som udfoldes i et for Officerer indrettet Arrestlokale paa Bagten“. Det er jo kun, hvad jeg hævdede igaar, og det samme som jeg har gjort mig Umage for at give Udtryk i det Vædringsforslag, jeg har stillet under Nr. 5; men hvad jeg ikke tidligere har vidst, er, at Kasernearrest eller Kvarterarrest maa siges paa Skib at svare til Arrest til Skibet, som kan idømmes ogsaa Officerer, og som blot bestaar i, at de ikke maa forlade Skibet. Da saaledes Bestemmelsen er forskjellig for Hæren og Flaaden, har jeg ingen Anledning til at fastholde mit Vædringsforslag, der hviler paa en urigtig Forudsætning, og — idet jeg haaber at Spørgsmaalet vil blive taget under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, saa at § 13 bliver affattet paa en saadan Maade, at det kan træde klart og tydeligt frem, hvorledes den skal forstås — tillader jeg mig at tage Vædringsforslaget under Nr. 5 tilbage.

Formanden (Kraabe): Vædringsforslaget under Nr. 5 er taget tilbage; maa jeg spørge, om Noget optager det? (Ophold). Det er altsaa bortfaldet.

N. P. Jensen: Den høitærede Krigsminister udtalte igaar, at det havde noget undret ham at se, at min ærede Nabo og jeg ad helt forskellige Veie dog vare komne til det samme Resultat. Jeg synes, at der deri maa ligge det bedste Bevis for Resultatets Rigtighed, men samtidig skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at medens min ærede Nabo i sin Tjenestetid væsentlig har været anvendt ved de større Stabe og i den overordnede Administration, saa har jeg i 23 Aar af min Tjenestetid tjent i Geleddet; derfor er det Synspunkt, det ærede Medlem har, noget andet end mit, og at vi ikke desto mindre have kunnet komme til det samme Resultat, er for mig Bevis for, at vi vistnok i det Væsentlige have truffet det Rette. Den ærede Minister udtalte ved samme Leilighed, at jeg havde sagt, at jeg var berettiget til at forlange Oplysning om det forandrede Standpunkt, Ministeren nu indtog til Sagen. Rigsdagstidenden vil imidlertid udvise, at jeg sagde det Modsatte, nemlig at jeg var uberettiget til at forlange Oplysning i saa Henseende. Jeg vilde ikke nogensinde have tilladt mig en saadan Udtalelse lige overfor den ærede Minister, og derfor er det mig magtpaaliggende at tage denne

Reservation. Naar den høitærede Minister ikke desto mindre svarede, at han gjerne vilde give enhver mulig Oplysning om den Maade, hvorpaa han var kommen til dette forandrede Standpunkt, og gav den, saa skal jeg tillade mig med nogle Ord at berøre de Oplysninger, den ærede Minister gav. Jeg skal saa lidt som muligt komme ind paa Betydningen af de Raadslagninger af tilbørlig privat Natur, som har fundet Sted med enkelte militære Myndigheder eller Befalingsmænd. Den høitærede Krigsminister udtalte selv, at man kunde mulig „fra Mindretallets Side indvende Udskilligt med Hensyn til denne Maade at indhente Udtalelser paa“. Hvis det maatte være mig tilladt ganske kortelig at udtale mig fra Hærens Standpunkt, vil jeg sige: Ja, jeg tror, at hverken den høitærede Krigsminister eller Hæren ere tjente med, at man indhenter Udtalelser ad den Veie. Den høitærede Minister visiterer i sidste Instants at komme til at sæne den Støtte, han skulde have; thi Støtten er himmelvid forskjellig, naar den skal søges i mundtlige Forhandlinger, der have fundet Sted, og naar den ligger i, at man har skriftlige Udtalelser med Navn under at holde sig til. Det forekommer mig, at det ikke vil være uden Fare for Hæren som saadan, at man vil adspørge, med Forbigaaelse af Kommandoveien, saa den ene, saa den anden, ja maasse underordnede Befalingsmænd. Jeg tror, at det vilde medføre visse Mønstre, og i alle Tilfælde er det, hvad jeg jo ikke behøver at sige den ærede Minister, gjældende Praxis paa alle andre Omraader, at man ikke maa forbigaa Kommandoveien. Medens jeg saaledes ikke skal dvæle ved, hvad der kan være sket ved disse private Forhandlinger, skal jeg endnu mindre tale om, hvad der kan være sket ved Raadslagninger i Krigsministeriet, hvor Ministeren sagde, at han havde søgt sine naturlige Raadgivere. Jeg formoder, han dermed mente Generalauditøren og Direktøren. Jeg finder dette ganske naturligt; men naar det gjælder om praktiske Ting, om hvad der skal bringes i Anvendelse i Hæren for at opretholde Kommandoene, tror jeg ikke, det er uden Betydning, at man har tjent og tjent i længere Tid i Geleddet. Den høitærede Minister udtalte selv, at han i lang Tid havde staaet udenfor Hæren, og en personlig Erfaring om Forholdene vil den høitærede Minister derfor vistnok ikke forlange at have. Og det gaar jo ligedan med Direktøren i Krigsministeriet, der siden 1850 ikke har tjent i Geleddet; han staa saaledes tilbørlig ogsaa udenfor Hæren, og den Støtte, der skulde ligge i Overveielserne i Krigsministeriet, turde derfor maasse være noget tvivlsom. Den høitærede Minister udtalte, at Generalauditøren, da Spørgsmaalet kom til at foreligge om at bringe Lovforslaget frem, havde underkastet Forslaget en omhyggelig Revision og derved forandret Meget. Det blev fremført som en Bemærkning mod mig, der